

Παρέμβαση Λ. Δελλασούδα στην εκδήλωση του Προγράμματος
«Το ΕΚΠΑ στην Πόλη»
(26.1.26)¹



Κατ' αρχάς οφείλω να συγχαρώ τους εμπνευστές και συντελεστές τού Προγράμματος **«Το ΕΚΠΑ στην πόλη»** και στη συνέχεια να ευχαριστήσω τόσο για την τιμητική πρόσκληση στην σημερινή εκδήλωση όσο και για το κάλεσμα της στιγμής αυτής.

Κυρίες και κύριοι

Διαβάζοντας την τόσο λειτουργική προεξαγγελία τής εκδήλωσης σκέφτηκα - μεταξύ πολλών άλλων - άραγε δεν είναι ποίηση και τα εξής:

- Οι όρθιες ταφόπλακες με τις επ' αυτών αναγραφές όπως, π.χ.,: **«Δόμνα Δελλασούδα, Όμορφη και χαρούμενη κολυμπά στο παραδεισένιο καλοκαίρι»** (αφιέρωση Τζίνας Δελλασούδα).
- Το να κάθεσαι στον τελευταίο εξώστη ενός ξενοδοχείου πίσω από την τζαμαρία, έξω να βρέχει καταρρακτωδώς, ξαφνικά να σταματά η μπόρα και ένα τεράστιο ουράνιο τόξο να στεφανώνει τον Παρθενώνα, τον Λυκαβηττό τον Αρδηττό, τους Στύλους τού Ολυμπίου Διός, βγαίνεις έξω εκτείνεις τα χέρια οριζόντια, τα ανυψώνεις και αναφωνείς χρησιμοποιώντας λέξεις από ύμνο δοξαστικό.
- Να είσαι μαθητής 16 ετών και να παραλαμβάνεις με τη δάδα τής Μελβούρνης την Ολυμπιακή Φλόγα, να τρέχεις 1km και να την παραδίδεις στον επόμενο λαμπαδηδρόμο.

¹ **«Το ΕΚΠΑ στην Πόλη»:** Υπεύθυνος: Αχιλλέας Χαλδαιάκης. **Κύκλος δράσεων:** «Ποίηση: το αρνητικό της σιωπής» (Υπεύθυνη: Τζίνα Καλογήρου). **Θέμα 26ης Ιανουαρίου 2026 : Ποίηση, Αθλητισμός και Ευεξία.**

«Η εκδήλωση επιχειρεί να φωτίσει τη λεπτή σχέση ανάμεσα στην ποίηση, το σώμα, την αθλητική δραστηριότητα και την ψυχική ευεξία. Η ποίηση δεν λειτουργεί μόνο ως αισθητική εμπειρία· γίνεται ένας ήσυχος τόπος όπου ο άνθρωπος βρίσκει **ρυθμό, ανάσα και εσωτερική ισορροπία**. Μέσα από τον λόγο, τη σιωπή και τη σωματική επίγνωση, ανοίγεται ένας δρόμος φροντίδας που συνδέει το βίωμα με τη σκέψη και την αίσθηση με την αυτογνωσία».

Δελτίο Τύπου: <https://hub.uoa.gr/to-ekpa-stin-poli-pragmatopoiithike-i-ekdilosi-poiisi-to-arnitiko-tis-siopis-seira-ekdiloseon-gia-tin-poiisi/>

Βέβαια και άπειρα άλλα, όπως αυτά που ανέφεραν οι ομιλητές, δεν είναι ποίηση;

Όμως τώρα οφείλω να αναφερθώ μόνο σε αυτό, το οποίο, όπως πιστεύω- κλήθηκα να σχολιάσω. Λέγω λοιπόν ότι: Ναι ποίηση είναι και η εξής εικόνα από την Ολυμπιάδα του 2004 στη χώρα μας.

Τρέχει η αθλήτρια με τα προβλήματα όρασης και δεν βγαίνει από τον διάδρομο, ούτε συγκρούεται με τους συναθλητές της, γιατί τρέχει χέρι-χέρι με έναν αθλητή βλέποντα (είναι συνδεδεμένοι με έναν ελαστικό σύνδεσμο).

Η εικόνα αυτή ήταν καταλυτική για τον ομιλούντα, για λόγους που δεν είναι του παρόντος και δεν αφορούν σε ατομικό πρόβλημα αλλά σε προσωπικό καθήκον, το οποίο μου το υπαγόρευσε η υπηρεσιακή απασχόλησή μου μετά την ένταξή μας στην Ε.Ε.

Ένα καθήκον για την διατύπωση μιας επιγραμματικής έκφρασης και συγκεκριμένα μιας αξιακής αρχής που θα ερχόταν σε κάθε περίπτωση να δώσει απάντηση για τον τρόπο της μη χωροταξικής αλλά λειτουργικής σχολικής, επαγγελματικής, οικονομικής και κοινωνικής ένταξης των Προσώπων με Αναπηρία.

(Παρένθεση: ο ομιλών έχει ενστάσεις και για την ορολογία. Π.χ.: όχι Άτομα με Αναπηρία αλλά Πρόσωπα με Αναπηρία, όχι ιδρυματοποίηση αλλά ιδρυματισμός, όχι Ευπαθείς Κοινωνικές Ομάδες αλλά Κοινωνικά Ευπαθείς Ομάδες.

Βέβαια επί μακρόν λειτουργούσα με την εν χρήσει ορολογία, διότι δεν υπήρχαν οι προϋποθέσεις για την... “είσαγωγή καινών δαιμονίων”).

Την απάντηση αυτή μου την υπαγόρευσε η εικόνα που προανέφερα μιλώντας μου για την αξιακή αρχή της **«αναλογικής συμπληρωματικότητας»**. Μια αρχή, η οποία μπορεί να είναι: είτε το κάλεσμα προς το πρόσωπο που είναι δίπλα σου και περιμένει στο φωτεινό σηματοδότη λέγοντάς του: *ακουμπήστε στο χέρι μου να περάσουμε απέναντι* είτε το τεχνητό χέρι της μουσικού που κινούσε το δοξάρι πάνω στο βιολί της κατά τις εορταστικές εκδηλώσεις της Ολυμπιάδας τού Πεκίνου. Βέβαια μπορούν να είναι και άλλα -ουκ ολίγα- μικρά η μεγάλα.

Τελειώνω εδώ λέγοντας ότι μεταξύ αυτών είναι και η φωνητική απόδοση των συγγραμμάτων, προκειμένου να περιοριστεί η απελπισία της φοιτήτριας που προχθές σε εκδήλωση του Φ. Σ. ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ με κραυγή αγωνίας επεσήμαινε την ανάγκη λειτουργίας της αξιακής αρχής της **αναλογικής συμπληρωματικότητας** λέγοντας:

- Πώς θα διαβάσω και πώς θα διαβάζω τη νομοθεσία αφού όλα προσφέρονται μόνο σε έντυπη μορφή;

Ιδού ο λόγος κυρίες και κύριοι για τον οποίο έχω διατυπώσει την άποψη για την **«ανισότητα της ισότητας»**, η οποία θα μπορούσε να αντιμετωπισθεί με την λειτουργία της υπόψη αξιακής αρχής απ' όπου και αν αυτή προέρχεται.

Βλέπουμε λοιπόν ότι αθλητισμός διδάσκει και στέλνει μηνύματα.

Σημειώνω ότι, πέραν των όσων θετικών επενεργειών αναφέρθηκαν εδώ σήμερα συνολικά, στο 3ο Διεθνές συνέδριο «Άτομα με αναπηρία και ΜΜΕ» (2008) είχα την ευκαιρία να διατυπώσω -ως μήνυμα προς το Πεκίνο- την υπόψη αξιακή αρχή ως εξής: «Κάθε ενέργεια συνεργατικής συμπληρωματικότητας που προβάλλουν αθλήματα ορισμένων κατηγοριών αθλητών των Παραολυμπιακών Αγώνων -με τη μορφή συνεργασίας Προσώπων με Αναπηρία και χωρίς αναπηρία- γκρεμίζει ένα μέρος του τείχους που υψώνεται μεταξύ των ανθρώπων ή απλούστερα που δημιουργεί τη διαφορά». Βέβαια ένα σχετικό δημοσίευμα στον ημερήσιο τύπο (7/9/2008) δεν παρέλειψε να αναφερθεί και σε άλλες πτυχές του αθλητισμού².

Σας ευχαριστώ για τον λόγο που μου δώσατε και κλείνω με το: **ο αθλητισμός διδάσκει και στέλνει θετικά μηνύματα, όπως αυτό της αναλογικής συμπληρωματικότητας.**

² “Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΜΕΡΑ ΤΟΥ ΠΕΚΙΝΟΥ”:

http://scholar.uoa.gr/sites/default/files/lavdellas/files/58.2.to_paron_tis_kyriakis.jpg